

Dato: 16. august 2011
J.nr.: 11/59601

Folketinget, Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 444, alm.del. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Astrid Krag (SF).

Spørgsmål nr. 444:

"Ministeren bedes beskrive detaljeret, hvordan praksis har ændret sig fra 2004 til i dag vedrørende afgørelser efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 13."

Svar:

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 13, blev indsat i udlændingeloven ved lov nr. 427 af 9. juni 2004. Ændringen gælder for udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2004.

Følgende fremgår af lovforarbejdernes bemærkninger til bestemmelsen (jf. Lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004):

"Det foreslås i § 9, stk. 12, 1. pkt., at opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 2, som ændret ved lovforslagets § 1, nr. 1, i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun kan gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

I § 9, stk. 12, 2. pkt., foreslås det, at betingelsen i den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 12, 1.pkt., ikke gælder, hvis ansøgningen indgives senest to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde taler derimod.

Bestemmelsen indebærer, at der som betingelse for familiesammenføring af børn i tilfælde, hvor barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, som udgangspunkt indføres et krav om, barnet har – eller har mulighed for at opnå – en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Kravet finder dog alene anvendelse, hvis ansøgningen indgives senere end to år efter, at den herboende opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Formålet hermed er at modvirke, at forældre bevidst vælger at lade deres barn blive i hjemlandet sammen med en af barnets forældre, indtil barnet er næsten voksent, på trods af at barnet på et tidlige-

re tidspunkt kunne have fået opholdstilladelse i Danmark, for på den måde at opnå, at barnet får en opvækst i overensstemmelse med hjemlandets kultur og skikke og ikke i sin barndom præges af danske normer og værdier.

En vurdering af, om der er eller er mulighed for en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, vil alene være relevant i situationer, hvor barnet og den ene af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land.

I de tilfælde, hvor barnet alene har en af sine forældre, og hvor denne af forældrene opholder sig her i landet, eller hvor begge forældre opholder sig her i landet, stilles kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, således ikke. Tilsvarende gælder, hvor barnet indgiver en ansøgning om familiesammenføring sammen med den af forældrene, der opholder sig i hjemlandet, og hvor denne af forældrene meddeles tilladelse til ægtefællesammenføring.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, skal udlændingemyndighederne inddrage samtlige foreliggende oplysninger i sagen, der kan belyse barnets personlige situation.

Der skal herved bl.a. lægges vægt på længden og karakteren af barnets ophold i de respektive lande, herunder om barnet har opholdt sig her i landet tidligere, og i givet fald i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på, om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland. Herudover skal der lægges vægt på, om barnet under sin opvækst i øvrigt er blevet præget af danske værdier og normer i en sådan grad, at barnet har eller har mulighed for opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Det vil – i sammenhæng med de øvrige elementer – tillige skulle tillægges en vis betydning, om den herboende af forældrene er velintegreret i og har en stærk tilknytning til det danske samfund.

Det afgørende er det faktiske forhold mellem forældrene og barnet. Spørgsmålet om, hvem der formelt har forældremyndigheden, er derimod ikke i sig selv afgørende.

I de tilfælde, hvor en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indgives senest to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, er det efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 12, 2. pkt., ikke nødvendigt at vurdere, om ansøgeren herudover har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet.

Der vil endvidere i visse undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der må gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, selvom barnet ikke måtte have eller måtte have mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet, og hvor ansøgning om familiesammenføring er indgivet mere end to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det vil være tilfældet, hvis en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indgives mere end to år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i § 9, stk. 1, nr. 2, som følge af barnets egen sygdom eller sygdom hos én eller begge af barnets forældre, eller hvor den herboende af forældrene ikke på et tidligere tidspunkt har haft rimelig mulighed for at gøre sig bekendt med barnets opholdssted.

Tilsvarende gælder i tilfælde, hvor der søges om familiesammenføring mindre end to år efter, at referencen opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, men hvor der meddeles afslag herpå på grund af manglende opfyldelse af forsørgelses- eller boligkravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 10, og hvor disse betingelser efterfølgende opfyldes.

I tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, skal kravet om tilknytning, der kan give grundlag for en vellykket integration, ikke stilles. For en

nærmere gennemgang af Danmarks internationale forpligtelser henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.5.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvis barnet og den herboende person ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende person ikke har mulighed for sammen med barnet at indrejse og tage ophold. Som eksempel kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, som mere end to år efter, at den pågældende opfylder betingelserne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, søger om at få et eller flere børn til Danmark, og hvor den herboende ikke har mulighed for at indrejse eller tage ophold med barnet eller børnene i hjemlandet eller et andet land.

Herudover vil der kunne foreligge andre ganske særlige grunde, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende forælder til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.

Hvor den herboende af forældrene har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark, vil dette ligeledes kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet. Der vil i den forbindelse skulle lægges betydelig vægt på, om der er fastsat og rent faktisk udøves normalsamvær. Normalsamvær er ifølge oplysninger fra Civilretsdirektoratet typisk hver anden weekend eller et omfang svarende hertil. Herudover fastsættes der typisk samvær én hverdag hver anden uge. For helt små børn er samværet dog af kortere varighed.

Endvidere vil hensynet til barnets tarv efter FN's børnekonvention kunne indebære, at der skal gives tilladelse til familiesammenføring her i landet, uanset at tilknytningskravet ikke er opfyldt. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvor den af barnets forældre, der er bosiddende i hjemlandet, på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap er ude af stand til at tage vare på barnet, eller hvor der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet vil blive eller er blevet tvangsfjernet fra den ene af forældrene.

Tilsvarende vil være tilfældet, hvor den af barnets forældre, der opholder sig i hjemlandet, og hos hvem barnet har sin bopæl, gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet med en person, der ikke er en af barnets forældre, og hvor barnet ikke tidligere har haft et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet. Det gælder ligeledes, hvor etablering af et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet, må antages ikke at være muligt, eller hvor hensynet til barnet tarv taler imod at henvise barnet til at etablere et familieliv med den af forældrene, der stadig er bosiddende i hjemlandet.”

Det bemærkes, at litreringen af bestemmelsen blev ændret under Folketingets behandling af lovforslaget, idet der under udvalgsbehandlingen blev stillet forslag til den nugældende udlændingelovs § 9, stk. 10.

Udlændingemyndighedernes praksis vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 13, har fra lovens vedtagelse fulgt lovbemærkningerne.

Ved administrationen af enhver bestemmelse vil der dog kunne opstå situationer, der ikke er taget nærmere stilling til i lovbemærkningerne. Sådanne situationer er omtalt i ministeriets notat af 2. juli 2007 om praksis efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 13 (Mulighed for en vellykket integration), der også indeholder en beskrivelse af den administration af bestemmelsen, som er forudsat i lovbemærkningerne. Notatet blev sendt til udvalget den 6. juli 2007, jf. bilag 226 (2006/07).

Ved notatet skete endvidere en justering af praksis efter bestemmelsen, idet der skete en lempelse af den hidtidige praksis efter bestemmelsen med en endnu større betoning af de

individuelle forhold i sagen. Præciseringerne og justeringerne af praksis fremgår af notatets afsnit 5, hvortil der henvises.

Der er ikke efterfølgende foretaget justeringer af praksis, men sagerne afgøres forsat ud fra den enkelte sags særlige omstændigheder sammenholdt med lovforarbejder og praksis.

Med venlig hilsen

Søren Pind